

РЕШЕНИЕ

№ 27370

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **2721** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба от С. С. [дата на раждане], гражданин на И., чрез адв. С., срещу заповед № 513з-1173 от 02.02.2026г., издадена от началник отдел Миграция при Столична дирекция на вътрешните работи – МВР, с която е отказано право на продължително пребиваване по заявление от дата 09.12.2025г.

Заповедта се оспорва като незаконосъобразна, изтъкнати са подробни правни и фактически съображения и се иска нейната отмяна. Оспорва изводите на административния орган, че оспорвания не живее на декларирания адрес, излага твърдения за осигурено жилище, за дейността на търговското представителство и за начина на извършените проверки във връзка с издаването на заповедта. С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на оспорения акт по съображения, че изводите на органа са неправилни, актът е постановен при допуснати нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон, приложени са писмени доказателства, направено е и допуснато от съда искане за разпит на свидетели. Пред съда жалбата се поддържа чрез адв. Т., която в ход по същество претендира и в писмена защита претендира и основателност на жалбата, като се позовава и на събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства - изнесеното от свидетелите Г. и Д.. Претендира се, че изложените основания в заповедта са голословни. Исква от съда да вземе предвид, че цитираната в заповедта правна норма на чл.10, ал.1, т. 23 ЗЧРБ изисквала представянето на документ или деклариране на неверни данни, които са според закона са документи или данни, че чужденецът не живее на посочения адрес в Република България. Деклариране в този смисъл било въведено с чл. 34, ал.1 от ППЗЧРБ, която изисквала представяне на доказателства за осигурено

жилище, не се въвеждало задължение да живее в същото жилище. Изводите били неверни, не изследвали дали е осигурено жилище на оспорващия. Няма данни за връзка с наемодателя с цел установяване на обективната истина, следвало на основание чл. 35 вр. чл.170, ал.1 АПК да изиска от собственика на имота договор за наем и/или лично обяснение. Също оспорва, че не е извършена проверка на адреса и търговското представителство „А. М. К. Ко“ където работел и който адрес бил посочен при регистрацията в БТПП. Счита, че оспорващият се ползвал с правото на защита по ЕКПЧ, претендира допуснати нарушения по чл.146, т. 3, 4 и 5 АПК. Счита за недопустимо в производството по заявление за виза на съпругата на оспорващия да се извършва проверка на него и да се отнеме правото му на пребиваване.

Поддържа искането за отмяна на заповедта, прави и искане за присъждане на разноски още с жалбата по делото.

ОТВЕТНИКЪТ - началникът на Отдел Миграция - СДВР, пред съда чрез юрк. И. оспори жалбата изцяло, в ход по същество иска то съда да отхвърли същата, представи писмени бележки, направи възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. В писмените бележки претендира, е оспорената заповед е издадена от компетентен орган и при спазване на процесуалните правила. Пред ответника било образувано производство по подадено заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване в страната, били приложени документи, включително декларация за осигуряване на адрес, също било декларирано, че живее на конкретен адрес, където ще живее със съпругата си. За проверка относно достоверността на заявеното в декларацията - [населено място], кв. Студентски град, [улица], вх. Б, ап. 83, били извършени проверки на 20.01.2026г. и на 22. 01.2026г. от служители на отдел Миграция – СДВР, като служителите нее са установили никой на адреса., били проведени беседи с българския гражданин Г., който заявил, че на адреса живее само оспорващия, а втория път бил проведен разговор с К. Чауш, от ап. 7909, също на трети етаж, който заявил, че не е виждал С. С., и според него не живее в апартамента. Тъй като не бил установен на адреса, това било показателно, че адресът бил заявен само с цел получаване на продължително пребиваване в Република България. Декларирането на адрес, който е под въпрос, било относимо към посочените от административния орган правни основания- чл.10, ал.1, т. 23, предложение второ ЗЧРБ, административният орган постановил законосъобразен акт. Счита, че не е допуснато несъответствие с целта на закона по смисъла на чл.146, т. 5 АПК. Понастоящем оспорващият пребивавал в страната на основание чл.24, ал.1, т. 18 ЗЧРБ със статут на продължително пребиваващ, а с процесния отказ не се засягало правото му на пребиваване в страната и не се отнемало правото му на влизане и излизане от страната, а се засягало единствено правото му да пребивава в страната по-дълъг период от време.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, допълнително оспорващия ангажира и са приети доказателства за вписване на търговското представителство в Единния регистър при БТПП – Решение №[ЕГН]/26.08.2024г., което съдържа и втора страница – промени в регистрацията от 12.12.2025г. и касае търговско представителство на А. М. К. КО, със селище Т., Ислямска република И., чийто представител по право в страната е С. Р. С., видно обаче няма данни за изпълнение на изискванията на закона към датата на подаване на искането от 09.02.2026г. за продължаване на срока на пребиваване на оспорващия.

Административен съд София - град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена на дата 23.02.2026г., а оспорената заповед е връчена на дата - 10.02.2026г., с оглед на което жалбата е подадена в срок, същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

С оспорената по делото заповед № 513з-1173/02.02.2026г., издадена от инспектор С., в качеството му на началник на отдел Миграция - СДВР, е разгледано подаденото заявление от 09.12.2026г. за предоставяне на право на продължително пребиваване, подадено от С. С., гражданин на И.. Със заповедта е постановен отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България в производство по чл.26, ал.1 от Закона за чужденците в Република България, във връзка с чл.10, ал.1, т.23 от същия закон - в хипотезата "когато чужденецът..... е декларирал неверни данни", на основание, че при извършена на 20.01.026г. и на дата 22.01.2026г. на декларирания адрес, С. С. не е установен на адреса. Съгласно чл.26, ал.11 ЗЧРБ, отказът за издаване на разрешение подлежи на обжалване пред съда по реда на АПК.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146, т. 1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, предвид уредената в същата норма легална възможност за делегиране на правомощия, сторено със Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г., с която директорът на СДВР е оправомощил началник отдел "Миграция" – СДВР да издава откази по чл.23, ал.7 ЗЧРБ и представено удостоверение от Отдел Човешки ресурси, според който издателят на заповедта заема длъжността, оспорената заповед е издадена от главен инспектор С., на който е възложено заместване на титуляра - заповед № 513з-5977/19.05.2025г. на директора на СДВР.

От фактическа страна правният спор се свежда на първо място до допустимостта ответникът да постанови заповед като процесната - отказ по чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ, изрично е посочена хипотезата - декларирал неверни данни, и в производство по заявление за събиране на семейството на оспорвания.

Постановеният отказ с оспорената заповед е на правно основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ - отказва се издаване на разрешение за пребиваване и продължаване на срока на разрешение за пребиваване, в случаите по чл.10, ал.1, в изрично посочени хипотези, сред които и по т.23, на която се основава процесният отказ, - в хипотезата по последната разпоредба : "когато .. е декларирал неверни данни".

Оспорваният С. С., гражданин на И., който обаче на 09.12.2025г. е подал заявление № 300610 за събиране на семейството му – събиране със съпругата му В. П. на територията на Република България – л. 41 от делото, на дата 15.01.2026г. чрез пълномощник Г. е подал заявление с молба да бъде преразгледано подаденото от него заявление № 300610 / 09.12.2025г. за разрешаване на срок на пребиваване в Р. България, приложен е нотариално заверен препис, като според преписката такъв препис с превод на български език е брачен акт.

Видно от представения по делото български документ за самоличност на оспорвания, същият е с разрешено право на продължително пребиваване в Република България, но до 11.03.2026г.

От съдържанието на заявление № 300610 / 09.12.2025г. следва, че същото правилно е квалифицирано като заявление по чл.24, ал.1, т. 13 ЗЧРБ - разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл.15, ал.1 и „т.13 са членове на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, както и на чужденец с предоставено убежище или международна закрила - когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или

допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство;“ видно от заявлението от 09.12.2025г. – на л. 41 от делото, оспорващият е депозирал искане да бъде започната процедура по чл.12, ал.1 от ППЗЧРБ за издаване на виза по чл.15, ал.1 ЗЧРБ по облекчена процедура с цел събиране на семейството му на територията на Република България за неговата съпруга. От своя страна, чл.12 ППЗЧРБ в относимата редакция към момента на подаване на заявлението – по образец, касае получаването на право на продължително пребиваване на различни основания, сред които и по чл. 24, ал.1, т.13 ЗЧРБ, заявлението е по образец, към което се прилагат посочените в същото документи. Очевидно, че заявлението касае правото на пребиваване в страната на съпругата на оспорващия, второ, касае се за продължително пребиваване, което е различно от „дългосрочно пребиваване“ на територията на страната.

По делото се съдържа заявление от 15.01.2026г. подадено от упълномощено лице, което не съответства на приложение 3 към чл.14, ал.1 ППЗЧРБ и не е разгледано с процесната заповед – отказ за предоставяне на продължително пребиваване на оспорващия. По делото се съдържа писмено обяснение от оспорващия С. С., според което на 30.04.2025г. получил съобщение с положително решение по подадено от него заявление за събиране на семейството, след което съпругата му предприема действия за кандидатстване за виза тип Д в посолството в Т., впоследствие оспорващият бил уведомен, че имало проблем с биометричните й данни и те следвало да бъдат дадени отново, посолството било затворено, като след неговото отваряне през октомври отново молбата й не била придвижена и не било и дадено време да се яви и да предостави биометрични данни, във връзка с изложеното кандидатура отново за получаване на съобщение с актуализирани документи. Посоченото обяснение е адресирано до началника на Отдел Миграция – СДВР.

Съгласно чл.14, ал.1 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване чужденецът лично представя в дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно Приложение 3, към което прилага посочени в същата разпоредба и допълнително в чл. 19 ППЗЧРБ документи. Следователно, заявлението за продължително пребиваване следва да бъде подадено лично от чужденеца, по определен образец и да се приложат изискваните се документи. Разгледаното заявление с оспорената по делото заповед 09.12.2025г. не е по образец Приложение 3 към чл.14, ал.1 ППЗЧРБ, нито има формулирано искане да бъде продължен срокът на продължително пребиваване на С. С., нито са приложени относими доказателства. В случая няма подадено заявление за разрешаване на продължително пребиваване от адресата на оспорената по делото заповед, с предвид на което органът се е произнесъл без да е сезиран. Няма предвидено в закона служебно правомощие да се постанови отказ да се предостави право на пребиваване без изрично искане от страна на чужденеца. Принципът на служебното начало по чл.9 АПК предвижда задължение за служебно събиране на доказателства, за издаване на административен акт след изясняване на всички относими обстоятелства, но в казус като процесния, след като производството се образува по изрично заявление на чужденеца - чл.14, ал.1 ППЗЧРБ, посоченото изключва правомощие на органа служебно да се сезира и образува административно производство и да се произнесе по непредявено до него искане за предоставяне на право като процесното.

На основание изложеното, тъй като се касае за нарушаване на принципа за законност по чл. 4 АПК - административните органи действат в рамките на правомощията си, то се касае за упражняване на предвидено в закона правомощие без изискващото се сезиране на административния орган, съответно не е налице основание за образуване на производство за предоставяне на право на продължително пребиваване по заявлението от 09.12.2025г. и постановяване на оспорената заповед с адресат С. С.. Допуснато е съществено нарушение на

процесуалните правила по чл.146, т. 3 АПК, самостоятелно основание за отмяната на оспорената заповед.

Тъй като не е подадено заявление за право на продължително пребиваване от оспорващия, съдът не следва да връща делото като административна преписка за произнасяне от административния орган. Съответно съдът не дължи проверка за материалната законосъобразност на оспорения отказ.

При този изход на делото, съдът следва да се произнесе по искането за присъждане на разноски в полза на оспорващия - за държавна такса 5,11 евро и 800 евро за адвокатско възнаграждение - договорено и платено съгласно договора за правна помощ и съдействие. Възражението за прекомерност на адвокатския хонорар е бланкетно, поради което съдът не следва да го разглежда, доколкото няма служебно правомощие да въвежда и преценява основания за прекомерност по чл.143 АПК. На оспорващия следва да се присъдят разноски в размер на 805,11 евро.

На основание изложеното и чл. 1782, ал.2 АПК, съдът
РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба от С. С. [дата на раждане] , гражданин на И., заповед № 513з-1173 от 02.02.2026г. , издадена от началник отдел Миграция при Столична дирекция на вътрешните работи – МВР, с която е отказано право на продължително пребиваване по заявление от дата 09.12.2025г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. С. [дата на раждане] , гражданин на И., сумата от 805,11 евро за разноски.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: